

Šiuo atžvilgiu apeliantė pirmiausia nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, išaiškindamas Paryžiaus konvencijos 6ter straipsnį pažodžiui ir be konteksto, neatsižvelgdamas į šios nuostatos dvasią ir bendrai į konvenciją, kuri nuo jos peržiūrėjimo 1958 m. spalio 31 d. Lisabonos aktu siekia išplėsti nuostatų, susijusių su prekių ženklais, visumą ir taikyti jas paslaugų ženklams, išskyrus kelias nuostatas, kurios netai komos šioje byloje.

Antra apeliantė nurodo, kad pats Bendrijos teisės aktų leidėjas nesutinka, jog reikėjo atskirti prekių ženklus nuo paslaugų ženklų, nes Reglamento dėl Bendrijos prekių ženklo 29 straipsnyje, kuris perkelia Paryžiaus konvencijos 4A straipsnį dėl prioriteto teisės, aiškiai paminėtos paslaugos, kurioms galioja prekių ženklo paraiška.

Trečia, ji nurodo, kad, priešingai tam, ką skundžiamame sprendime nusprendė Pirmosios instancijos teismas, 1994 m. spalio 27 d. Ženevoje priimtos Sutarties dėl prekių ženklų įstatymų 16 straipsnį reikia aiškinti taip, kad jis patikslina Paryžiaus konvencijos taikymo sritį, tačiau vis dėlto jos neišplečia iki tokių situacijų, kurių neįtraukia pastaroji konvencija pagal jos dabartinę redakciją.

Galiausiai apeliantė pažymi, kad nesename sprendime pats Teisingumo Teismas bent jau implicitiškai pripažino, kad Paryžiaus konvencija reikalauja vienodo prekių ženklų ir paslaugų ženklų traktavimo.

(¹) 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1).

(²) *Recueil des traités des Nations unies*, vol. 828, Nr. 11847, p. 108.

2008 m. gegužės 22 d. Bundesgerichtshof (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje E. Friz GmbH prieš Carsten von der Heyden

(Byla C-215/08)

(2008/C 209/33)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Bundesgerichtshof

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: E. Friz GmbH

Atsakovė: Carsten von der Heyden

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 1985 m. gruodžio 20 d. Tarybos direktyvos 85/577/EEB dėl vartotojų apsaugos, susijusios su sutartimis (¹), sudarytomis ne prekybai skirtose patalpose, 1 straipsnio 1 dalies pirmajame sakinyje įtvirtinta nuostata aiškintina taip, kad ji taikoma ir vartotojo stojimui į ūkinę bendriją, ūkinę prekybos bendriją, asociaciją ar kooperatyvą, jei stojimo tikslas pirmiausia yra ne narystė bendrijoje, asociacijoje ar kooperatyve, bet, visų pirma kaip tai dažnai būna investuojant į uždarą nekilnojamojo turto fondą, dalyvavimas kapitale būnant nariu yra kitas kapitalo investavimo ar paslaugų, kurios paprastai yra atlygintinų sutarčių dalykas, gavimo būdas?
2. Ar 1985 m. gruodžio 20 d. Tarybos direktyvos 85/577/EEB dėl vartotojų apsaugos, susijusios su sutartimis, sudarytomis ne prekybai skirtose patalpose, 5 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta nuostata aiškintina taip, kad ji draudžia nacionalinę (teisminę) teisinę praktiką direktyvos 7 straipsnio prasme, pagal kurią tuo atveju, kai vykdamas išnešiojamąją prekybą vartotojas pareiškia apie įstojimą, ir vėliau jis tokio pareiškimo atsisako, stojimo atsisakęs vartotojas įgyja teisę iš ūkinės bendrijos, ūkinės prekybos bendrijos, asociacijos ar kooperatyvo reikalauti savo išstojimo balanso, apskaičiuojamo atsisakymo įsigaliojimo momentu, t. y. sumos, kuri išstojimo momentu atitinka jo dalies bendrijoje, asociacijoje ar kooperatyve vertę, ir (galima) to pasekmė yra tai, kad jis dėl ūkinės bendrijos, asociacijos ar kooperatyvo ekonominio vystymosi arba atgauna mažiau nei jo padarytų įnašų vertė, arba jam, be sumokėtų kapitalo įnašų praradimo, atsiranda mokėjimo prievolės, nes išstojimo balansas yra neigiamas?

(¹) OL L 372, p. 31.

2008 m. gegužės 22 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Bendrijų Komisija prieš Airiją

(Byla C-221/08)

(2008/C 209/34)

Proceso kalba: anglų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama R. Lyal ir W. Mölls

Atsakovė: Airija

Ieškovės reikalavimai

- Pripažinti, kad nustačiusi minimalias ir maksimalias mažmenines cigarečių pardavimo kainas, Airija neįvykdė išpareigojimų pagal 1995 m. lapkričio 27 d. Tarybos direktyvos 95/59/EB⁽¹⁾ dėl kitų nei apyvartos mokesčių, kurie turi įtakos apdoroto tabako suvartojimui, 9 straipsnio 1 dalį.
- Pripažinti, kad nepateikusi reikalingos informacijos apie taikytinus Airijos teisės aktus tam, kad Komisija galėtų vykdyti savo pareigą stebėti atitiktį Direktyvai 95/59, Airija neįvykdė išpareigojimų pagal EB 10 straipsnį.
- Priteisti iš Airijos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Remdamasi *Tobacco Products (Control of Advertising, Sponsorship and Sales Promotion) (No. 2) Regulations 1986* ir įgyvendinant šį teisės aktą su tabako produkcijos gamintojais bei importuotojais sudarytais susitarimais, Airija nustato minimalią cigarečių kainą, kuri negali būti daugiau nei 3 % mažesnė už vidutinę atitinkamos kategorijos cigarečių kainą. Be to, kadangi gamintojams ir importuotojams neleidžiama nustatyti kainų, daugiau nei 3 % viršijančių vidutinę cigarečių kainą, Airija taip pat nustato maksimalią cigarečių kainą. Tokia sistema prieštarauja Direktyvos 95/59 9 straipsnio 1 daliai, pagal kurią tabako produkcijos gamintojais „gali laisvai nustatyti maksimalią mažmeninę kiekvieno savo produkto pardavimo kainą“.

Pagal EB 10 straipsnį valstybės narės turi pareigą padėti Komisijai atlikti užduotis, visų pirma atsakydamos į prašymus suteikti informaciją, pateiktus vykstant išpareigojimų neįvykdymo procedūrai. Komisija tvirtina, kad nepateikusi informacijos apie taikytinus Airijos teisės aktus, nepaisant pakartotinių Komisijos paklausimų, Airija neįvykdė išpareigojimų pagal EB 10 straipsnį.

⁽¹⁾ OL L 291, p. 40.

2008 m. gegužės 21 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Bendrijų Komisija prieš Belgijos Karalystę

(Byla C-222/08)

(2008/C 209/35)

Proceso kalba: olandų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama H. Van Vliet ir A. Nijenhuis

Atsakovė: Belgijos Karalystė

Ieškovės reikalavimai

- Pripažinti, kad perkeldama į vidaus teisę nuostatas dėl išpareigojimų teikti universaliąsias paslaugas sąnaudų apskaičiavimo ir finansavimo Belgijos Karalystė neįvykdė išpareigojimų pagal Direktyvos 2002/22/EB 12 straipsnio 1 dalį, 13 straipsnio 1 dalį ir IV priedo A dalį.
- Priteisti iš Belgijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Direktyva 2002/22 reglamentuoja, be kita ko, tokius atvejus, kai rinka nepakankamai tenkina galutinių paslaugų gavėjų poreikius ir įtvirtina nuostatas dėl universaliųjų paslaugų prieinamumo. Direktyvos 12 straipsnio 1 dalis nurodo, kad kai nacionalinės reguliavimo institucijos mano, kad universaliųjų paslaugų teikimas paskirtosioms įmonėms gali būti nepagrįstai didelė prievolė, jos apskaičiuoja universaliųjų paslaugų teikimo grynąsias sąnaudas 12 straipsnyje nurodytu būdu. IV priedo A dalyje įtvirtintos nuostatos, susijusios su grynujų sąnaudų apskaičiavimu. 13 straipsnio 1 dalis nurodo, kad kai, remdamosi 12 straipsnyje nurodytu grynujų sąnaudų apskaičiavimu, nacionalinės reguliavimo institucijos nustato, kad įmonei universaliosios paslaugos įpareigojimai yra nepagrįstai didelė prievolė, valstybės narės paskirtosios įmonės prašymu gali nuspręsti pradėti taikyti kompensavimo mechanizmą.

Komisijos nuomone, Belgija netinkamai perkėlė direktyvos 12 straipsnio 1 dalies, 13 straipsnio 1 dalies ir IV priedo A dalies nuostatas. Belgijos teisės aktai nereglamentuoja klausimo, ar socialinių tarifų siūlymas universaliųjų paslaugų teikimo srityje yra nepagrįstai didelė prievolė minėtoms įmonėms. Taigi Belgijos teisės aktai neatitinka reikalavimų dėl grynujų sąnaudų apskaičiavimo, nustatytų direktyvos IV priedo A dalies paskutinėje pastraipoje.

2008 m. gegužės 26 d. Verwaltungsgericht Oldenburg (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Stadt Papenburg prieš Vokietijos Federacinę Respubliką

(Byla C-226/08)

(2008/C 209/36)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Verwaltungsgericht Oldenburg